

[Ragnhild Andersen.]

igennem til 67 år i almindelighed og 62 år for de enlige kvinder.

Jeg beklager meget, at ikke ministeren og flere med ham i det høje ting kan se nødvendigheden af at gennemføre vort lovforslag og derved forhindre, at de forhøjede aldersgrænser kommer til at virke. At gennemføre min gruppes forslag vil ikke, som ministeren antydede, betyde store, radikale omvæltninger, ej heller på det økonomiske område, for det vil i hovedsagen betyde, at tingene går videre, som de går i dag med de nuværende aldersgrænser. Bortset fra den foreslåede bestemmelse om at give gifte kvinder i alderen 60-67 år adgang til, for så vidt deres ægtefælle oppebærer folke- eller invalidepension, at få folkepension vil bestemmelserne i lovforslaget ikke betyde økonomiske udgifter for det offentlige sammenlignet med de udgifter, der afholdes i dag. En imødekommenhed over for de gifte kvinder vil være rimelig. Enhver ved jo, hvor vanskeligt det er at klare sig for ældre folkepensionister, som er blevet 67 år og hvis ægtefælle er noget yngre, i særdeleshed hvis hun er i alderen mellem 60 og 67 år, fordi der så godt som ingen adgang er for sådanne kvinder til at få arbejde; i hvert fald er det ganske udelukket, hvis de ikke tidligere har været på arbejdsmarkedet.

En vedtagelse af vort lovforslag vil ikke betyde en ændring i de udgifter, vi har i dag, hvad angår de 65-årige og de 60-årige. At afvise min gruppes lovforslag vil være ensbetydende med at lade den efter vor opfattelse værste uret, som i mange år er begået mod ældre udslidte samfundsborgere, ske fyldest. At det er en stor uret, ses alene deraf, at indtil nu har en meget stor part af de ældre benyttet sig af deres ret til at få pension fra det 65. år. Det praktiske liv viser, at det har de ældre gjort, uanset at den økonomiske situation for de flestes vedkommende derved blev alvorligt forringet, og uanset at der i loven er en bestemmelse om et ventetillæg, som skal animere dem til at vente, således at de ville være blevet stillet gunstigere, hvis de havde ventet 2 år med at melde sig til pension.

Århus kommunes statistiske kontor foretog for skatteåret 1956-57 en undersøgelse af de ældres indtægts-, formue- og erhvervsforhold; den blev offentliggjort den 5. juni i år. Man har taget et udsnit på 10 pct. af samtlige ældre, som er over de grænser, vi har i folkeforsikringsloven i dag, og hvad viser så denne undersøgelse? Den viser, at af disse 10 pct. af samtlige gamle, som bor i Århus kommune, d. v. s. 1 040 gamle, opfyldte 132, eller 13 pct., ikke de nye aldersbetingelser; af disse 132 modtog 46 aldersrente, og der var andre 11, som var berettiget til aldersrente, men som ikke søgte den.

Det vil sige, at mere end $\frac{1}{3}$ af de ældre i en by som Århus søger og får folkepension, før de har nået den alder, som man i dag vil fastholde i loven skal være nået, for at man kan få folkepension. Det gælder ikke alene i Århus, det gælder ud over landet, at tusindvis af almindelige lønarbejdere — og det samme kan for resten siges om tjenestemændene — må holde op, før de når 67 års alderen eller 62 års alderen for kvinderne. Forklaringen er den ligetil, at de er opslidt, at de mener sig ude af stand til at klare de store krav, der stilles til arbejdende mennesker i vort samfund. Og folkeforsikringskommissionen pegede på, at mange af dem er sat uden for i den forstand, at de er henvist til enten at leve af arbejdsløshedsunderstøttelse eller af kommunehjælp, og så søger de naturligvis deres folkepension, fordi de ikke har nogen chance for i den alder at komme ind på en arbejdsplads.

Nu kan man så spørge, hvor meget det offentlige sparer ved at opretholde en regel for områder, hvor der i mange tilfælde ikke er arbejde at få.

Fra lønningskommissionens betænkning ved vi, hvordan det ser ud for den gruppe, der omfatter postbude, toldbetjente, lokomotivførere, banearbejdere, portører, håndværkere og kontorister, altså den egentlige arbejdergruppe — der er i de tal, jeg nævner, udelukkende tale om mænd. Til og med det 65. år havde 72,3 pct. måttet give op og var gået over til pension, ved det 66. år afgik 10,3 pct., og ved det 67. år afgik 6 pct. Man vil se, at kun 11,4 pct. i denne gruppe ventede med pension,